

KRIMINALIZACE CHUDOBU NEŘEŠÍ

Odkladiště postarších starostů a podnikatelů zvané Senát zrodilo skrze Zdeňka Hrabu nápad. Dobře placený tlučhuba přišel na to, že pokud by se lidem bez domova zakázalo být venku, tak se bezdomovectví vyřeší. Pro strašnou bídu tisíců lidí našel tenhle honorovaný vůl řešení jak z učebnice diktátora Lukašenka: nařídí se jim otrocké práce, a když to nebude dost, tak chudé na náklady eráru zavřeme do basy.

Jsou to kydy, ale je v nich vážné poučení. Nápad pronásledovat nejchudší v době nehorázné drahoty, zatímco uzoučké procento nejbohatších navzdory celosvětovému souběhu krizí dál bohatne, je totiž příznačný. Snaží se zamaskovat prostý fakt. **Naprostá většina nás, běžných lidí, má nersrovnatelně blíže k člověku bez domova než k Tykačovi, Křetínskému, Babišovi a dalším takzvaně úspěšným.** Jen je holt snazší si kopnout do těch dole, kteří už přišli takřka o všechno a nemají se jak bránit. Je to sice hnusný, ale vychytralý trik.

Když můžu kopat pod sebe, tak nejsem úplně na dně, nebo ne? Co na tom, že mě dělí od exekuce sotva jedna výplata a zdraví, co mi dovolí pálit půlku bdělého času v práci – ještě rok, dva, deset, ještě jedno ponížení od šéfa, a bude líp. A i kdyby ne, tak JÁ nikdy úplně v háji nebudu! Tak má přemýšlet člověk ve světě zdeňků hrabů, tajtrlíků, co cílením na nejnižší pudy a potlačované strachy odvádějí pozornost od skutečného běhu světa.

Jistě, leckdo pak na vlastní kůži zjistí, že rostoucí nájem už se nedá rozumně uplatit a že přidat k tomu vánoční dárky či dovolenou by znamenalo se vydat na tenký led půjček. I zde ovšem nastupují zdeňkové hrabové, aby tíseň přesměrovali k vlastnímu zisku – do ran těm, kteří jsou ještě níž.

Nynější marasmus, kdy proti asociální vládě posluhující velkému byznysu nestojí žádná alternativa, je přímo živnou půdou prodejců falešných terčů. Ať už ANO, SPD nebo bolšáni kolem KSČM se sice zaklínají ochranou lidí v tísní, ale nabízejí jen více kopání pod sebe: ať už do uprchlíků z Ukrajiny, LGBTQ+ lidí, Romů, kohokoli, na koho se dá nějakým trikem hodit vina za všeobecnou mizérii.

Pravda skrytá pod povrchem je přítom prostá. **Politiky, kapitány průmyslu ani jejich aparáty blaho nikoho z nás nezajímá,** dokud se nehrozí propsat do volebních výsledků. Je přítom v podstatě jedno, jestli v nějakém úřadě stane řepkový oligarcha namísto profesora-žvanila. Plán obou je obdobný, přihodit pár drobných té či oné voličské skupině,

otevřít vrátka tomu či onomu kámošovi z byznysu, a hodit pod kola ty, od kterých neplyne žádný profit.

Kdykoli se tihle svatí na orloji mají prohodit, média budou blábolit o „nejdůležitějších volbách za desítky let“, ale systém zůstane stejný. Ani pak nebudeš blíž Tykačovi, Křetínskému, Muskovi a dalším vyžírkům než lidem bez domova, jen se rozsvítí jiné kontrolky na pomyslném seznamu těch na odpis. Když se pak novináři ptají, proč velkou část společnosti prostě sere politika, je tu tedy až překvapivě snadná odpověď. Poslední věty si nevymysleli anarchisti, ale v různých podobách si je myslí bezpočet lidí, přesycených sliby politických spasitelů i poučováním od blbečků ověřených tituly, co nikdy nevystrčili paty z pražského Karlína.

Jako anarchisté a anarchistky neslibujeme spásu za hlas ve volbách ani zázračnou radu. Ničí hlasy nechceme a nevěříme na spasitele. Neukazujeme ani na další skupinu znevýhodněných lidí, do kterých budeme kopat, abychom zapomněli na mizérii. Nechceme nikoho dál ponižovat. Nechceme ani přitakání. **Chceme, abychom společně hledali cesty, jak získat kontrolu nad svými životy, nyní zapletenými do sítě nespravedlivého, ničivého společenského uspořádání.** Jak zdola a svobodně proměnit společnost, aby skutečně rozhodovali lidé a jejich komunity.

Proti hrabovským kecům pojďme budovat sítě vzájemné pomoci. Po celém světě například už dlouhé dekády fungují na anarchistických principech sebeorganizace, rovnosti a solidarity skupiny Food not Bombs, které nabízejí jídlo zdarma lidem bez rozdílu, v čele s těmi na ulici. Řadu takových skupin máme i v Česku, kde nejen poskytují hmotnou pomoc těm, jež kapitalismus zatlačil ke zdi, ale také sdělují tajemství, ze kterého Hrabovi a podobným zmetkům praská žilka.

Jako společnost **máme nejen dost prostředků, aby nikdo nemusel mít hlad nebo hledat vyhozené zbytky v kontejnerech, ale i dost prostředků, aby nikdo nemusel v zimě umrzat na ulici** nebo se uchlastávat k smrti za vyžebnané drobné. Pokud se to přesto děje, je to čistě důsledek systému, který umožňuje bídu jedněch v zájmu zisku uzoučké skupiny druhých.

Dnešní společenské uspořádání není nutné ani nezměnitelné. Bezpočet společenských vztahů, jaké zažíváme dnes a denně, ukazuje, že lidé mohou utvářet své životy společně, bez toho, aby jim někdo vyhrožoval bídou a represí. Svět může být jiný. Ale nebude, pokud jej nezměníme.